

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ



Η ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΡΥΑΤΙΔΑ

Εικονογράφηση: Σάντρα Ελευθερίου



Οι περιπέτεες του
Ηπίου Θερμοκήπιου

BIBΛΙΟ
3
Η.Θ.



ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ:

**Οι περιπέτειες του Ήπιου Θερμοκήπιου 3
– Η έβδομη Καρυάτιδα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρήστος Δημόπουλος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Σάντρα Ελευθερίου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Χρήστος Δημόπουλος, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2065-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2066-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ



Ο **ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ** γεννήθηκε στην Αθήνα. Επί σειρά ετών, παρουσιάζει από την ΕΡΤ τη βραβευμένη παιδική εκπομπή ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ. Τα τελευταία χρόνια γράφει βιβλία για παιδιά.



Η **ΣΑΝΤΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ** ζει και εργάζεται στη Λάρνακα. Είναι παντρεμένη και έχει δύο κόρες.

Με την εικονογράφηση ασχολείται επαγγελματικά από το 2004. Σπούδασε Γραφικές Τέχνες στο Alexander College, ενώ είναι αυτοδίδακτη εικονογράφος.

Έχει λάβει τρεις φορές το Κρατικό Βραβείο Εικονογράφησης του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου και έχει βραβευτεί δύο φορές από το Πολιτιστικό Ίδρυμα Τραπεζής Κύπρου και τον Κυπριακό Σύνδεσμο Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου. Αντιπροσώπευσε την Κύπρο στην τιμητική λίστα της IBBY 2012.

Παράλληλα με την εικονογράφηση, ασχολείται με τη συγγραφή, όπου επίσης έχει διακριθεί.

Στη Νιόβη



Τόμας Μπρους
7ος κόμης του Έλγκιν



أولئك هم الكفرة

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μέσα Νοεμβρίου 1799
Κωνσταντινούπολη

Υψηλή Πύλη

Ντυμένος με την επίσημη στολή του, ο Τόμας Μπρους, έβδομος κόμης του Έλγκιν, στεκόταν εκστατικός μπρος από την Μπαμπ-ι Χουμαγιούν, την αυτοκρατορική πύλη που οδηγούσε στην πρώτη αυλή του Γενί Σαράι, του Νέου Παλατιού δηλαδή, που αποτελούσε έδρα του σουλτάνου και όλης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στο χέρι του κρατούσε έναν φάκελο σφραγισμένο με κόκκινο βουλοκέρι.

Έχοντας υπηρετήσει ως πρέσβης στη Βιέννη, στις Βρυξέλλες και στο Βερολίνο, βρισκόταν επιτέλους στην Κωνσταντινούπολη, όπου είχε διοριστεί «Έκτακτος Πρέσβης και Πληρεξούσιος Υπουργός της Αυτού Βρετανικής Μεγαλειότητας Γεωργίου Γ', στην Υψηλή Πύλη του Σουλτάνου Σελίμ Γ'».

Το κουραστικό θαλάσσιο ταξίδι του είχε ξεκινήσει από το Πόρτσμουθ πριν από εξήντα εννέα ολόκληρες μέρες. Είχε κάνει μονάχα μια μικρή στάση στη Σικελία, για να συναντήσει τον περίφημο Ιταλό ζωγράφο Τζοβάνι Μπατίστα Λουζιέρι. Ο Τόμας Μπρους ανέθεσε τότε στον Λουζιέρι μια σπουδαία αποστολή: να πάει στην Αθήνα, και να συγκεντρώσει τεχνίτες και καλλιτέχνες που θα σχεδίαζαν και θ' αποτύπωναν με την καθοδήγησή του τις πιο σπουδαίες από τις αρχαιότητες που βρίσκονταν στον βράχο της Ακρόπολης. Το σχέδιο του κόμη μόλις είχε τεθεί σε εφαρμογή...

Κι επιτέλους, έπειτα από πέντε μέρες αναμονής, ο Τόμας Μπρους είχε εξασφαλίσει την πρώτη του ακρόαση από τον Μεγάλο Βεζίρη για να του παραδώσει τα διαπιστευτήριά του.

Δύο πανύψηλοι γενίτσαροι της επίλεκτης φρουράς πέρασαν τον επίσημο επισκέπτη στη δεύτερη αυλή. Τα ψηλά δέντρα δεν έκρυβαν την υπέροχη θέα προς τον Βόσπορο, αλλά αυτό που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση στον κόμη ήταν οι γαζέλες και τα παγόνια που κυκλοφορούσαν ελεύθερα στους κήπους. Γκρίζα σύννεφα είχαν κατέβει χαμηλά και παντού μύριζε καμένο κάρβουνο. Όμως ο κόμη είχε περάσει

ήδη στην αίθουσα του Αυτοκρατορικού Συμβουλίου.

Απέναντί του αντίκρισε τους γέροντες καθισμένους ολόγυρα. Όλοι φορούσαν περίτεχνα τουρμπάνια σαν μεγάλα κρεμμύδια πάνω στο κεφάλι τους. Στη μέση, σ' έναν θρόνο, ανάμεσα σε δυο πάνοπλους φρουρούς, καθόταν ο Κιορ Γιουσούφ Ζιγιαουτίν πασάς, ο Μεγάλος Βεζίρης που θα υποδεχόταν τον νέο πρέσβη εκ μέρους του σουλτάνου. Το αριστερό του μάτι το σκέπαζε μια μαύρη καλύπτρα που τον έκανε να φαντάζει ακόμα πιο τρομακτικός.

Ο κόμης πλησίασε, υποκλίθηκε και πρόσφερε τον φάκελο με τα διαπιστευτήριά του.

«Χόσγκελντινιζ! Καλώς ήρθατε!» είπε ο βεζίρης.

Το μέλλον μου τώρα αρχίζει, σκέφτηκε ο ευγενής που θα γινόταν γνωστός ως λόρδος Ελγίνος ή Έλγιν φέρνοντας στον νου του την Ακρόπολη και τον Παρθενώνα, *και υποψιάζομαι πως θα είναι λαμπρό!*





Αύγουστος 1802
Αθήνα

Ακρόπολη

Στον ιερό βράχο, όπου τα αρχαία μνημεία δέσποζαν πλάι στις φτωχικές παράγκες που είχαν χτιστεί εκεί, πλήθος εργάτες και τεχνίτες με σφυριά και καλέμια στα χέρια δούλευαν πυρετωδώς. Κάποιοι, σκαρφαλωμένοι σε σκαλωσιές πάνω στον Παρθενώνα, αφαιρούσαν με προσοχή τη μια μετόπη μετά την άλλη, μερικοί κατάχαμα έπαιρναν τις διαστάσεις των μαρμάρων και τις σημείωναν σε τεφτέρια, ενώ άλλοι με βούρτσες καθάριζαν τα γλυπτά. Ο λόρδος Έλγιν, που είχε φτάσει στην Αθήνα και μόλις είχε ανεβεί στον βράχο, συνομιλούσε με τον αιδεσιμότατο Φίλιπ Χαντ, τον προσωπικό του γραμματέα.

«Το φερμάνι του σουλτάνου, βλέπω, σου έλυσε τα χέρια».

«Προφανώς, εξοχότατε, αλλά δε σας κρύβω πως αναγκάστηκα να κάνω και κάποια δώρα στον βοεβόδα, τον στρατιωτικό διοικητή, για να μας επιτρέ-



ψει όχι μόνο να αποτυπώσουμε σε σχέδια τις αρχαιότητες, αλλά και να αποσπάσουμε από τον βράχο ό,τι επιθυμεί η εξοχότητά σας».

«Πολύ καλά, Χαντ! Είμαι ικανοποιημένος. Και ο Λουζιέρι;»

«Είναι εξαιρετικά ικανός, κύριε. Κι έχει ανακαλύψει έναν ομολογουμένως πολύ ταλαντούχο βοηθό. Να τοι, εκεί», είπε ο αιδεσιμότατος κι έδειξε τον Ιταλό ζωγράφο να συνομιλεί μ' έναν μάστορα.

Ο Έλγιν τους πλησίασε. «Λουζιέρι! Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω. Πώς πάνε οι εργασίες;»

«Εξοχότατε, όπως βλέπετε, αποσπάσαμε τις καλύτερες μορφές από τα αετώματα, σχεδόν τη μισή ζωφόρο και πάνω από δέκα μετόπες! Για όσα δεν μπορούμε να πάρουμε μαζί μας κάνουμε ομοιώματα. Όλα θα συσκευαστούν με τη μέγιστη προσοχή. Ευτυχώς, έχω πολλούς και καλούς μαστόρους, μα κανένας δε φτάνει τον Ισμαήλ. Δεν είναι απλός μάστορας. Είναι καλλιτέχνης! Έχει έμφυτο ταλέντο και δουλεύει το μάρμαρο σαν γλύπτης. Τα ομοιώματα που έκανε ως τώρα είναι εκπληκτικά! Δεν ξεχωρίζουν απ' τ' αυθεντικά».

Ο Ισμαήλ είχε κατεβασμένο το κεφάλι. Ο Έλγιν τον εξέτασε προσεκτικά από πάνω ως κάτω.

Γύρισε προς τον Χαντ. «Αυτόν τον θέλω οπωσδήποτε, μαζί με τα μάρμαρα, στην Αγγλία. Φρόντισέ το».

«Όπως αγαπάτε, εξοχότατε!»

Ο Έλγιν χαμογέλασε ικανοποιημένος κι έστρεψε το κεφάλι του προς το Ερέχθειο. «Πολύ μ' αρέσει αυτός ο ναός. Μπορούμε να τον μεταφέρουμε στην Αγγλία;»

Ο αιδεσιμότατος Χαντ ξερόβηξε. «Εξοχότατε,

πολύ φοβούμαι ότι τόσο μεγάλο πλοίο που να χωράει τον ναό δεν έχει κατασκευαστεί ακόμη».

Τότε, ο Έλγιν έδειξε το προστέγασμα με τις Καρυάτιδες. «Τουλάχιστον μπορούμε να πάρουμε μια απ' αυτές τις Κόρες;» ρώτησε.

«Αυτό είναι πανεύκολο», απάντησε ο Λουζιέρι. «Ποια απ' όλες;»

Ο Έλγιν παρατήρησε τις γυναικείες μορφές μία μία. «Αυτή!» είπε κι έδειξε τη δεύτερη από τ' αριστερά. «Αυτή είναι η πιο όμορφη απ' όλες».





Ιούνιος 1839
Κωνσταντινούπολη

Αρχοντικό του Ισμαήλ Εφέντη

Τα εξήντα οχτώ του χρόνια φαίνονταν καθαρά στο ρυτιδιασμένο πρόσωπο του Ισμαήλ. Οι κακουχίες που πέρασε στην ταραγμένη ζωή του είχαν αφήσει τα σημάδια τους στο κορμί του. Με πλεμόνια κατεστραμμένα, κάτασπρα γένια και λιγοστά μαλλιά, βρισκόταν τώρα κατάκοιτος κι έκανε αναδρομή στη ζωή του.

Γεννημένος στη Σμύρνη, είχε την τύχη να δει από κοντά τις αρχαιότητες της Εφέσου και της Μιλήτου, αλλά και άλλων πόλεων της Λυκίας που βρίσκονταν κοντά – την Ξάνθο, τα Δίδυμα, την Τελμεσσό. Θαμπωμένος από τ' αγάλματα και τα λεπτοσκαλισμένα μάρμαρα που άστραφταν στον ήλιο, έπιασε στο χέρι του καλέμι και σφυρί. Ονειρευόταν να γίνει κι αυτός γλύπτης ξακουστός. Ταξίδεψε ως την Κωνσταντινούπολη μήπως και βρει έναν δάσκαλο, μάστορα καλό, να του μάθει την τέχνη, μα τίποτα. Έτσι, απο-

φάσισε να πάει στην Αθήνα για να δει από κοντά τον Ναό των Ειδώλων, όπως αποκαλούσαν οι Οθωμανοί τον Παρθενώνα, αφήνοντας πίσω του γυναίκα κι έναν γιο, τον Μετίν, που δεν είχε κλείσει χρόνο. Στην Ακρόπολη η τύχη του σφραγίστηκε. Ακολούθησε τα αρχαία γλυπτά και τον Εγγλέζο λόρδο που τα πήρε μέχρι τη Σκοτία, όπου άντεξε στη δουλειά του ως το 1816, οπότε έφυγε κρυφά μια νύχτα και γύρισε πίσω στην Πόλη, για να συναντήσει ξανά τον γιο του, παλικάρι πια δεκαοχτώ χρόνων.

Ο Μετίν, με μια κομπρέσα στο χέρι, στο προσκεφάλι του γέρου πατέρα του, προσπαθούσε να του ρίξει τον πυρετό· αλλά μάταια. Ο Ισμαήλ κρατούσε στα χέρια του ένα χοντρό χαρτί διπλωμένο στα τέσσερα, στερεωμένο μ' έναν τραχύ σπάγγο με κόμπο διπλό. Μια λάμπα λαδιού φώτιζε το κάθιδρο πρόσωπό του. Έγνεψε στον γιο του να πλησιάσει. Εκείνος έσκυψε στο πρόσωπο του βασανισμένου του πατέρα.

Ανασαιίνοντας βαριά, ο Ισμαήλ άρχισε να ψελλίζει: «Μετίν, γιε μου. Δε μου μένει πια πολλή ζωή. Συχώρα με που σ' άφησα μονάχο τόσα χρόνια. Η αγάπη μου για την τέχνη μού είχε πάρει τα μυαλά. Μια χάρη σου ζητώ μοναχά. Εκεί που ήμουνα, είδα



πολλά κι έκανα περισσότερα. Στο μυαλό μου γυρίζουν ακόμη μαρμάρινα πρόσωπα όμορφων γυναικών. Οι Ρωμιοί ήταν μεγάλοι μάστορες στην πέτρα. Κάποια μέρα, να μου το θυμηθείς, τώρα που λευτερώθηκαν, θα ψάξουν για τ' αρχαία τους τα μάρμαρα. Κράτα αυτό το γράμμα. Δώσ' το στον Μαχμούτ, τον γιο σου, όταν είναι να φύγεις κι εσύ. Και πες του να το περάσει με τη σειρά του στο δικό του το παιδί. Κι όποιος από τους απογόνους μας κρίνει πως ήρθε η σωστή η ώρα, να το παραδώσει σ' έναν Ρωμιό, να μάθουν την αλήθεια για την Κόρη!»

«Τι μου λες, πατέρα; Ποια Κόρη;» έκανε ο Μετίν.

Αλλά ήταν αργά. Τα μάτια του Ισμαήλ είχαν κλείσει και το πρόσωπό του γαλήνιψε, σαν να ονειρευόταν ένα πανέμορφο μαρμάρινο πρόσωπο.

Τετάρτη 15 Ιουνίου 2016
Αθήνα

Πεζόδρομος Διονυσίου Αρεοπαγίτου

Μπροστά στο Μουσείο της Ακρόπολης, εκεί που οι τουρίστες μαζεύονταν για να σταθούν στην ουρά, πλήθος πλανόδιοι καλλιτέχνες έκαναν διάφορα νούμερα για να βγάλουν το χαρτζιλίκι της ημέρας. Άλλοι στέκονταν ακίνητοι για ώρες, άλλοι έπαιζαν με κούκλες, άλλοι φυσούσαν τεράστιες σαπουνόφουσκες. Ανάμεσά τους, ένας κοντόχοντρος κοκκινοτρίχης Σκοτσέζος, ντυμένος με την παραδοσιακή φορεσιά, έπαιζε αδέξια μια πίπιζα που είχε αγοράσει από το Μοναστηράκι. Το καπέλο του, αναποδογυρισμένο μπρος στα πόδια του, ήταν μισογεμάτο από κέρματα. Ο Ντάνκαν ΜακΝτούγκαλ, αφού είχε απελευθερωθεί από



τα υπόγεια του Παλατιού του Μεγάλου Μαγίστρου, βρέθηκε με τόσο λίγα χρήματα στο πορτοφόλι του, που ήταν αδύνατο να γυρίσει στη Σκοτία. Ο Μπιερλάγκερ τον είχε παρατήσει σύζυλο και του είχε αρνηθεί κάθε βοήθεια. Έτσι, έφτασε στην Αθήνα κι έπαιζε πίπιζα για να μαζέψει τα λεφτά του εισιτηρίου.

Εκεί που έπαιζε κουτσά στραβά τη «Γενναία Σκοτία», δυο άντρες τον πλησίασαν. Φορούσαν καθημερινά κοστούμια χωρίς γραβάτες. Το βλέμμα τους ήταν διαπεραστικό και φαίνονταν αποφασισμένοι. Μόλις έφτασαν σε απόσταση αναπνοής, έβγαλαν ταυτόχρονα από μια ταυτότητα και την έδειξαν στον σαστισμένο Σκοτσέζο.

«Πράκτορας Μαρκς», είπε ο πρώτος.

«Πράκτορας Σπένσερ», είπε ο δεύτερος.

«Πλάκα μου κάνετε», χαμογέλασε ο ΜακΝτούγκαλ, «άκου εκεί Μαρκς και Σπένσερ! Μήπως κάνετε και εκπτώσεις;» είπε και λύθηκε στα γέλια.

Οι δυο άντρες όμως δε γελούσαν. Τον γράψωσαν ο καθένας από το ένα χέρι και τον έσυραν παρακάτω.

«Τι κάνετε εκεί;» διαμαρτυρήθηκε ο ΜακΝτούγκαλ. «Το καπέλο μου!»

«Φαίνεται δεν πρόσεξες καλά τις ταυτότητές

μας», είπε ο Μαρκς. «Είμαστε πράκτορες της Μυστικής Υπηρεσίας Πληροφοριών. Γνωρίζεις, φαντάζομαι, την ΜΙ6».

«Εμ Άι Σιξ», πρόσθεσε ο Σπένσερ. «Πάμε πιο κάτω. Έχει ένα μπαράκι όπου μπορούμε να μιλήσουμε με την ησυχία μας...»





Ένας Άγγλος λόρδος που νόμιζε πως μπορούσε να πάρει ό,τι ήθελε από την Ελλάδα· ένα γράμμα που έγραψε ένας Τούρκος μαρμαρογλύπτης πριν από 177 χρόνια· ένα μυστικό που έμενε καλά κρυμμένο όλον αυτό τον καιρό και μια αλήθεια που, αν μαθευτεί, θα ξεσπάσει μεγάλο σκάνδαλο.

Ο Ήπιος Θερμοκήπιος, η Αθηνά κι ο Ορέστης προσπαθούν να ξετυλίξουν το κουβάρι μιας απίστευτης ιστορίας. Από την Κωνσταντινούπολη, όπου συναντούν την Αϊνούρ Σαϊλάν και την κόρη της, Μελτέμ, για να λύσουν τον γρίφο που έχουν στα χέρια τους, ως το Μπρούμχολ, το αρχοντικό του Έλγιν λίγο έξω από το Εδιμβούργο, όπου συναντούν τη Φιόνα Λένοξ, πολιτιστική ρεπόρτερ του Μπι Μπι Σι, και όπου ο ηθοποιός σερ Λόρενς Όλιβ Πικλ έχει προγραμματίσει να δώσει την τελευταία παράσταση της καριέρας του, ο καθηγητής και τα εγγονάκια του βρίσκονται στα χνάρια μιας χαμένης Καρυάτιδας.

Όμως, αυτή τη φορά δεν τους κυνηγά μόνον ο μοχθηρός Ντάνκαν ΜακΝτούγκαλ, αλλά και δυο πράκτορες της Μυστικής Υπηρεσίας Πληροφοριών της Μεγάλης Βρετανίας...

Από 9 ετών



Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2065-7



9 786180 120653

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 19719